

Tiedekunta-Fakultet-Faculty Valtiotieteellinen tiedekunta		Laitos-Institution-Department Yhteiskuntahistorian laitos	
Tekijä-Författare-Author Piipponen, Tiina			
Työn nimi-Arbetets titel-Title Sama palkka samanarvoisesta työstä? : ILO:n samapalkkaisuussopimuksen ratifiointi Suomessa			
Oppiaine-Läroämne-Subject Poliittinen historia			
Työn laji-Arbetets art-Level Pro gradu		Aika-Datum-Month and year 2007-12-10	Sivumäärä-Sidantal-Number of pages 105 s., 6 liites.
Tiivistelmä-Referat-Abstract Käsittelen työssäni ILO:n yleissopimuksen nro.100 ratifiointia Suomessa. Sopimus velvoittaa sen hyväksyneen ILO:n jäsenvaltion turvaamaan miehille ja naisille samanarvoisesta työstä saman palkan. Selvitän tutkielmassani millaisen sopimuksen Suomi ratifioi, kun samapalkkaisuus on yhä 2000-luvulla saavuttamatta. Toisena tutkimuskysymyksenä on miksi Suomi ratifioi ILO:n samapalkkaisuussopimuksen vasta vuonna 1962. Sopimus hyväksyttiin ILO:n työkonferenssissa kesällä 1951. Suomen hallitus ei suosittanut sopimuksen ratifiointia ja eduskuntakin lykkäsi sopimuksen hyväksyntää syksyllä 1953. Suomessa vallitsi tuolloin palkkasäännöstely ja sukupuolten virallinen eripalkkaisuus. SKDL:n eduskuntaryhmä oli ainoa puolue, joka yksituumaisesti kannatti sopimuksen välitöntä ratifiointia. Töiden samanarvoisuusnormeja selvittämään asetettiin ns.samapalkkaisuuskomitea tammikuussa 1954. SAK:n naisjaosto, Suomen Naisten Demokraattinen Liitto (SNDL) ja Suomen Naisjärjestöjen Keskusliitto kiirehtivät kaikki komitean työn edistymistä. ILO:n samapalkkaisuussopimus nousi esille Pohjoismaiden neuvostossa marraskuussa 1959. Suomen eduskunta antoi ensimmäisen kerran ymmärtää toivovansa ILO:n sopimuksen ratifiointia käsitellessään Pohjoismaiden neuvoston valtuuskunnan kertomusta syksyllä 1960. Samaan aikaan samapalkkaisuuskomitea jätti mietintönsä joulukuun alussa 1960. Komitea päätyi suosittelemaan ILO:n samapalkkaisuussopimuksen ratifiointia. Lopputulemana oli, että naisille ei saanut kollektiivisesti maksaa huonompaa palkkaa. Palkkasäännöstelyn purkautumisesta huolimatta naiset ja miehet olivat yhä usein omissa palkkaluokissaan. Nämä erilliset palkkaluokat yhdistettiin ja siirryttiin näennäisen sukupuolineutraaliin palkkaukseen. Komitea ei kuitenkaan ollut tutkinut naisten ja miesten suorittamien töiden samanarvoisuutta, vaan se jätti tämän työmarkkinaosapuolten keskinäisissä neuvotteluissa määritettäväksi. Myös sopimuksen toteutus jätettiin työehtosopimusneuvotteluiden varaan. Koska naisten ja miesten työt olivat vahvasti segregoituneet, ei samapalkkaisuus toteutunut ilman töiden samanarvoisuuden määrittämistä. Työnantajille samapalkkaisuus tarkoitti töiden samanarvoisuutta työnantajan näkökulmasta. Heidän mielestään naisten alempi palkka oli perusteltua, koska kalliimpi naistyövoima aiheutti työnantajalle lisäkustannuksia. Koska samapalkkaisuutta tai töiden samanarvoisuutta ei oltu määritelty, ei naisten ja miesten välinen palkkatasa-arvoisuus toteutunut pelkästään työehtosopimusneuvotteluiden varaan jätettynä. Ongelmana oli myös, että ILO:n samapalkkaisuussopimus jätti turhan paljon tulkinnanvaraa. Sopimuksen sanamuoto oli liian yleinen.			
Avainsanat-Nyckelord-Keywords International Labour Organization -- ILO Kansainvälinen työjärjestö -- ILO samapalkkaisuus kansainväliset sopimukset palkkaerot ratifiointi naishistoria naiset tasa-arvo			
Säilytyspaikka-Förvaringsställe-Where deposited			
Muita tietoja-Övriga uppgifter-Additional information			